

Arrest

nr. 125 313 van 6 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 29 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 12 mei 2013 het Rijk binnen en diende op 13 mei 2013 een asielaanvraag in. Op 24 december 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Chinese nationaliteit en bent u op 19 juli 1991 geboren in India in de Rabgyaling Tibetan settlement te Hunsur (Karnakata). U bent een boeddhist van Tibetaanse afkomst. Uw lagere studies deed u in de Tibetaanse school in uw settlement. Toen u in de vijfde klas

zat probeerde een Indische jongen u op de bus aan te raken aan uw been en zij. Toen u dit aan uw moeder zei, antwoordde ze dat jullie hier niets van konden zeggen omdat jullie nooit zouden kunnen winnen van de Indiërs. Uw 11de en 12de jaar deed u in Mysore. U verbleef toen in een hostel in Mysore. Ook uw hogere opleiding, namelijk een verpleegstersopleiding, deed u in Mysore. In augustus 2012 werden foto's de wereld ingestuurd van de dode lichamen van vermoorde moslims, waarbij Tibetaanse monniken afgebeeld stonden. Hieruit leidden verschillende moslims af dat de Tibetanen verantwoordelijk waren voor de dood van die moslims. Dit, samen met het feit dat Tibetanen de jobs van Indiërs inpikten, zorgde voor spanningen tussen de Indiase moslims en de Tibetanen. Het gevolg hiervan was dat in augustus 2012 een Tibetaanse jongen in Mysore werd neergestoken door twee Indiase moslims die voorbijreden op motorfietsen. In die periode heerste er een groot onveiligheidsgevoel bij Tibetanen in die streek. Ook u keerde omwille van deze spanningen terug naar uw settlement. De moslims waarschuwden dat ze na de ramadan, die circa halverwege augustus eindigde, verdere stappen zouden nemen tegen de Tibetanen. De Indiase politie slaagde er echter in de situatie onder controle te krijgen. U besloot een tiental dagen later dan ook terug te gaan naar uw universiteit in Mysore om uw opleiding verder te zetten. Toch bleef u zich onveilig voelen in India. Zo kon u niet alleen over straat lopen uit angst voor verkrachting. Bovendien kreeg u als meisje te kampen met ongepast gedrag van Indiase jongens. Ook plaagden Indiase jongens u. Zo kwamen ze regelmatig voor jullie hostel staan en lieten ze daar hun geslachtsdeel aan jullie zien als jullie door het raam keken. U werd tevens regelmatig uitgescholden omwille van uw Aziatische uiterlijk. In maart 2013 stopte u uw verpleegsteropleiding en keerde u terug naar uw settlement. Volgens uw moeder was het beter voor uw toekomst als u India zou verlaten. Begin mei 2013 vertrok u uit uw settlement. U bleef nadien nog een week in Calcutta, van waar u Indië verliet op 12 mei 2013. U kwam in België aan op diezelfde dag en vroeg hier asiel aan op 13 mei 2013.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw Registration Certificate for Tibetans (RC), uw green book, uw geboorteakte, uw scholingscertificaten, foto's van uw verpleegsteropleiding, foto's van in uw hostel, foto's van een schooluitstap en de Belgische identiteitskaart van uw zus T. D.. Tevens legt u een kopie voor van de RC van uw moeder.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India in mei 2013. U deed uw lagere studies in uw settlement en nadien studeerde u tot maart 2013 in Mysore. De rest van de tijd woonde u steeds in een door uw familie gebouwd huis in uw settlement in Hunsur tot u de week voor uw vertrek uit India naar Kolkata trok. Uw broer en zus stonden in voor uw levensonderhoud (CGVS p.3-4, 6).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikte in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (CGVS p.7).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u als reden voor uw vlucht aanhaalt dat er spanningen waren tussen de Indiase moslims en de Tibetanen in Mysore (CGVS p.2, 9). Hierover dient vooreerst te worden opgemerkt dat u zichzelf tegensprak omtrent een van de incidenten in deze periode. Immers, bij

het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat een Tibetaan een moslim zou hebben neergestoken (zie vragenlijst). Tijdens uw gehoor bij het CGVS beweert u dan weer dat het een Tibetaan zou zijn die door een moslims werd neergestoken (CGVS p.10). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd komt u niet verder dan te stellen dat het waarschijnlijk om een misverstand tussen u en de tolk ging (CGVS p.15). Vreemd is dan wel dat u hiervan geen melding maakte toen het gehoorverslag aan u werd voorgelezen bij de DVZ en dat u bovendien aan het begin van het gehoor van het CGVS verklaarde dat het gehoor goed verlopen was (CGVS p.1). Indien deze spanningen werkelijk aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit India, is het toch vreemd dat u hierover geen eenduidige verklaringen aflegt. Wat er ook van zij, er dient te worden opgemerkt dat die spanningen dateren van augustus 2012 (CGVS p.10). Na een tiental dagen had de politie de situatie onder controle en kon u zelfs terug naar uw universiteit in Mysore. U persoonlijk zou bovendien niets zijn overkomen omwille van deze spanningen (CGVS p.12-13). U bleef nog naar de universiteit in Mysore gaan tot maart 2013 (CGVS p.6). Bijgevolg is de verwijzing naar deze spanningen een onvoldoende zwaarwichtige aanwijzing dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Vervolgens verwijst u naar het feit dat er in India veel verkrachtingen plaatsvinden en dat men als vrouw wordt lastiggevalen door mannen (CGVS p.2). U haalt aan dat u als Tibetaans meisje geplaagd werd door Indiase jongens. Als concrete ervaringen met dergelijk ongepaste gedrag vermeldt u dat u toen u in de vijfde klas zat, een Indische jongen uw been en zij probeerde aan te raken en u hier van uw moeder niets over mocht zeggen. Daarnaast haalt u aan dat u op straat werd nageroepen en bijvoorbeeld 'chinky chinky china' werd genoemd. Verder vermeldt u dat Indische mannen hun geslachtsdeel toonden als jullie vanuit jullie vrouwenhostel naar buiten keken. Deze intimidaties, hoewel onaangenaam, kunnen niet als voldoende zwaarwichtige feiten aanzien worden om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS 13-14). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u, gevraagd waarom u deze ervaringen niet had opgegeven bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ, verklaart dat u ze niet had aangehaald omdat u toen alleen de hoofdzak had verteld (CGVS p.15). Dit wijst er allerminst op dat u in verband met deze ervaringen een gegronde vrees koesterde zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Deze conclusie wordt bevestigd in de vaststelling dat u nooit naar de Indische autoriteiten of Tibetaanse organisatie bent gestapt om klacht in te dienen of hulp te zoeken (CGVS p.14).

Vervolgens moet worden aangestipt dat u al plannen koesterde om in het buitenland te gaan studeren. Dit was immers de reden waarom u een internationaal reisdocument, IC, had aangevraagd (CGVS p.8). Gevraagd of er een concrete incident was dat aanleiding gaf voor uw beslissing in maart 2013 om India te verlaten, antwoordde u ontkennend (CGVS p.16). Daarnaast moet worden vastgesteld dat u **geen enkel begin van bewijs** voorlegt ter staving van de door u ingeroepen vluchtmotieven.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zicht te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over

zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet hebt voldaan aan deze medewerkingsplicht.

U verklaart dat u niet beschikt over een IC. U zou er wel een hebben aangevraagd, doch zou die nog niet hebben gekregen. U legt hier echter zeer vage verklaringen over af die niet kunnen overtuigen. Zo kan u niet met zekerheid zeggen wanneer u de IC heeft aangevraagd. U stelt dat het misschien in 2012 was, maar dat u niet zeker bent (CGVS p.8). U weet niet waarom u uw IC nog niet gekregen heeft. Merkwaardig genoeg heeft u ook nooit geïnformeerd naar de stand van zaken van uw aanvraag. Dat u zelfs op het moment dat u besliste India te verlaten, met name in maart 2013, hier niet naar heeft geïnformeerd, is niet geloofwaardig. Integendeel verkoos u tegen een kostprijs van 1.000.000 IR (omgerekend circa 11,700 euro) naar Europa te rijden, terwijl het zoveel goedkoper is om India op legale wijze met een IC te verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen (CGVS p.8, 17). Bovendien was er op het moment dat u besliste uit India te vertrekken in maart 2013 geen specifieke aanleiding hiervoor (CGVS p.15-16) en maakt u niet aannemelijk dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is met andere woorden onaanvaardbaar dat u zelfs niet heeft geïnformeerd of uw IC niet klaar was, temeer daar u helemaal geen problemen met de Indische autoriteiten aanhaalt. Het is dan ook maar de vraag of u, indien u toch nog enkele maanden zou hebben moeten wachten tot uw IC in orde was, niet effectief kon wachten zodat u geen gebruik hoefde te maken van een smokkelaar. In deze valt trouwens op dat u zelf niet kunt zeggen waarom u niet hebt gewacht tot uw IC in orde was. Uw antwoord dat uw moeder alles heeft geregeld en u er niet naar heeft gevraagd, is niet aanvaardbaar (CGVS p.8, 16). Hierbij aansluitend dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt dat u een IC heeft aangevraagd maar niet gekregen.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u geen enkel document voorlegt ter staving van uw reisweg. U kunt het valse paspoort dat u zou gebruikt hebben niet voorleggen. Noch kunt u uw instapkaart, ticket of bagagesticker voorleggen.

Gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt en uw allesbehalve overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt/ kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Uw verklaring dat u niet kan terugkeren naar India omdat de geldigheid van uw RC is verlopen, houdt tevens geen stand. Allereerst dient hierover te worden opgemerkt dat u dit slechts van horen zeggen hebt. Bovendien kunt u niet zeggen hoe de personen die u hierover vertelden, dit zouden weten. U kunt geen enkel voorbeeld geven van iemand die omwille van die reden niet terug in India werd toegelaten (CGVS p.14-15). Bovendien is het opmerkelijk dat u, ondanks uw claim het land waar u geboren en getogen bent, niet meer binnen te mogen reizen, niet kan antwoorden op de vraag tot wanneer uw RC geldig was. U komt niet verder dan te stellen dat u het zich niet meer herinnert en gewoon te verwijzen naar het document waarin de datum staat aangegeven (CGVS p.7). Dat u dit zelfs bij benadering niet kunt opgeven, is des te meer merkwaardig daar uit het document blijkt dat deze al verlopen was, namelijk op 30/4/2013, vóór uw vertrek uit India op 12 mei 2013. Daarenboven blijkt ook uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat ook Tibetanen die in het buitenland verbleven, hun verblijfstitel terug kunnen opnemen. Ook uw verklaring niet te mogen terugkeren naar India indien bekend is dat u de vluchtelingenstatus hebt aangevraagd in het buitenland (CGVS p.15), is een loze bewering die u op geen enkele manier kan staven. Bovendien bevat de informatie waarover het CGVS beschikt geen indicaties dat een asielaanvraag in het buitenland op zich de terugkeer verhindert. Integendeel blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er gevallen bekend zijn van Tibetanen die, na een asielaanvraag, legaal konden terugkeren naar India.

*De door u voorgelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele Registration Certificate for Tibetans (RC), uw green book, uw geboorteakte, uw scholingscertificaten, foto's van uw verpleegsteropleiding, foto's van in uw hostel, foto's van een schooluitstap, de Belgische identiteitskaart van uw zus T. D. en de kopie van de RC van uw moeder. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan.*

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

Over de gegrondheid van het beroep

2. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 gewijzigd door artikel 1, § 2 van het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van Vluchtelingen en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert verzoekster artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan.

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Wat betreft het land van herkomst

3.1. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn de kernelementen in een asielprocedure. De Raad benadrukt dat, niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

3.2. Voorop kan gesteld worden dat er geen betwisting is over verzoeksters naam, geboorteplaats en datum. Verzoekster is geboren op 19 juli 1991, te Hunsur, India en behoort tot de Tibetaanse gemeenschap van India (origineel *Green Book*). Verzoekster heeft heel haar leven in India geleefd. Verzoekster verklaart dat haar moeders ouders in 1959 naar India kwamen en haar moeder in India geboren is. Verzoekster kent geen bijzonderheden over haar vader die nog in Tibet zou geboren zijn en weet niet of hij en zijn ouders in China geregistreerd waren (gehoor p. 3 en verklaringen ter terechtzitting).

3.3. Daargelaten dat noch het administratief dossier, noch de partijen informatie aanbrengen waaruit kan blijken dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming, worden thans geen elementen aangebracht die de bewering in de bestreden beslissing kunnen ondersteunen dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. Verzoekende partij legt geen Chinese identiteits- of nationaliteitsdocumenten voor, noch van zichzelf noch van haar ouders of grootouders. Integendeel, volgens verzoekende partij zijn haar groot(ouders) net gevlucht met de Dalai Lama uit Tibet na de Chinese inname van Tibet (zie informatie bij het administratief dossier) om niet onder het gezag van de Chinese Volksrepubliek te vallen. Zij hebben zich dan ook geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap in India en hebben zich gevestigd in een Tibetaanse settlement. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap.

3.3.1. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en uit de processtukken niet blijken dat verzoekende partij of haar (groot)ouders ooit stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Verzoekende partij is aldus een kleinkind van personen die onbekend zijn bij de Chinese autoriteiten en haar moeder is in India geboren. Verzoekende partij is geboren in India en verklaart dat zij evenmin de Indiase nationaliteit bezit, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. Verwerende partij schikt zich op dit punt naar de wijsheid van de rechter.

Ter terechtzitting wordt er vastgesteld dat aangezien verzoekende partij niet aantoont de Indiase of de Chinese nationaliteit te hebben, noch aantoont (*de jure*) de Chinese nationaliteit te kunnen bezitten, de beoordeling van haar asielaanvraag dient te gebeuren ten opzichte van het land van gewoonlijk verblijf, zijnde India. De toepassing in de bestreden beslissing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, is aldus niet ter zake dienend.

Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan.

3.4. Ter terechtzitting menen de partijen daarop dat hun motieven en argumenten naar India staande blijven. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen nationaliteit kan aantonen en India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten ten opzichte van India die de kern uitmaken van het verzoekschrift. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoont vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

4. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. De Raad moet ten dezen oordelen over de geloofwaardigheid van de nood aan internationale bescherming, met name of de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet gegrond is en of in hoofde van de asielzoeker zwaarwegende gronden voorhanden zijn die, bij een terugkeer naar hun land van herkomst, wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, dient de asielzoeker ook aan te tonen dat de vervolging actueel en persoonlijk is, er geen daadwerkelijk beroep kan gedaan worden op de nationale autoriteiten van het land van herkomst en een hervestiging in het land evenmin voorhanden is.

4.2. Verzoekster klaagt erover dat zij gediscrimineerd wordt door de Indiase staatsburgers en dat de situatie voor vrouwen in India gevaarlijk is.

4.3. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 12 november 2013 gevoegd bij het administratief dossier (en tevens uit de update van 6 februari 2014 en 11 maart 2014) blijkt dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot deze die algemeen geldt voor de bewoners van het Indiase subcontinent, verhoudingsgewijs goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra). Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen stevig gevestigd zijn in India waar ze zich zowel sociaal, als economisch en cultureel kunnen ontwikkelen en waar ze ongemoeid de Dalai Lama kunnen volgen. Geenszins kan blijken dat zij op structurele wijze gediscrimineerd worden. Dit kan eveneens uit verzoeksters verklaringen blijken nu zij hogere studies kon doen en de hele familie steeds een legaal verblijf had in India. Dat de Tibetanen het "ontzettend zwaar" hebben kan niet blijken en wordt niet aangetoond.

4.4. Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de verweernota en de aanvullende nota dat de Tibetanen in India al 65 jaar met hun nakomelingen hun leven hebben kunnen uitbouwen in India. Verzoeksters bewering dat er moeilijkheden zijn met moslims, blijft beperkt tot het vermelden van een incident dat spanningen meebracht maar waarbij de politie wel degelijk optrad zodat de rust terugkwam. De problemen die in augustus 2012 ontstonden tussen moslim-Indiërs en Tibetanen zijn niet nader toegelicht en evenmin geobjectiveerd. Dit klemmt te meer nu verzoeksters verklaringen intern onverzoenbaar zijn. Hooguit kan hieruit blijken dat indien er spanningen waren deze werden aangeklaagd door de Tibetanen en de Indiase politie heeft ingegrepen en de rust hersteld heeft. De motieven van de bestreden beslissing zijn op dit punt pertinent. Uit verzoeksters verklaringen kan immers niet blijken dat dit nadien nog tot aanhoudende fricties heeft geleid.

4.5. Verzoekster blijft bij de loutere bewering dat de situatie in India “mentaal zwaar” is, beperkt zich in dit verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas (discriminatie van Tibetanen, pestgedrag van Indiërs) en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, maar laat na ook dit enigszins te concretiseren en geobjectiveerde elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat deze dermate zwaarwichtig zijn en systematisch dat er sprake kan zijn van een nood aan internationale bescherming.

4.5.1. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “*long term staying Tibetans*” in de praktijk “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen (dat “*zij misschien in het bezit was van een RC voor 5 jaar*”) en documenten. Nergens heeft verzoekster melding gemaakt dat zij of haar familie en grootouders problemen hadden met hun verblijfsvergunning in India. Verzoeksters bewering dat zij nooit een Indiaas reisdocument bezat niettegenstaande ze dit ooit wel heeft aangevraagd (CGVS-gehoor p. 16), kan niet overtuigen te meer nu niet kan worden ingezien waarom verzoekster ervoor zou kiezen illegaal en duur te reizen wanneer dit niet noodzakelijk is. Hoe dan ook verzoekster is vrijwillig vertrokken uit India om naar haar zus in België te komen. Ze toont niet in het minst aan dat de administratieve stappen –voor zover ze geen geldige IC had, wat niet is aangetoond – onmogelijk zijn. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten.

4.6. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA” “*De Tibetaanse gemeenschap in India*”, blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

4.7. Daarenboven kan uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA/TIBET” “*Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*” aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Verzoekster stelt voorts nog dat ze naar België kwam om China te kunnen bezoeken. Verzoekster kan niet tegelijkertijd beweren dat ze vervolgd is in China, stellen dat ze vreest voor refoulement wanneer ze zelf vrijwillig wil terugkeren naar China. Daargelaten of verzoekster op dit punt foutief werd ingelicht, kan slechts worden herhaald dat verzoeksters vrees op dit punt ongegrond is. Er kan dan ook niet blijken dat er sprake is van ernstige problemen, laat staan van aanhoudende vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

4.8. Waar verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden benadrukt dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwerking heeft.

4.9. Verzoekster weerlegt dan ook op dit punt geenszins de conclusies van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.10. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet een asielzoeker het voordeel van de twijfel wordt gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren

waarom hij nagelaten heeft dit te doen, en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoekster voldoet hier geenszins aan.

4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.12. Verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont niet aan de Chinese nationaliteit te bezitten, en heeft niet de Indiase nationaliteit. Verzoekster toont niet aan dat in India, het land van gewoonlijk verblijf, haar grondrechten in het gedrang zijn of dat zij er een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK